

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΟΓΙΟΥΣ ΜΑΣ

ΟΜΙΛΕΙ Ο Κ. ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥ ΒΗΜΑΤΑ.—Ο ΜΑΛΛΙΑΡΙΣΜΟΣ.—Η ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗ.—Η ΦΡΕΑΤΤΥΣ ΤΟΥ

τῇ Λεωφόρῳ Χ. Τρικούπη στὸν Πειραιᾶ κατοικεῖ ὁ ποιητὴς Λάμπρος Πορφύρας (Δημητρ. Σώφωμος), ὁ νοσταλγικὸς ποιητὴς τῶν φθινοπόρων, τῶν δειλινῶν, τῶν γιαιῶν καὶ τῶν κάμπων. Συνεχίζοντες τὰς φιλολογικὰς συνεντεύξεις τοῦ «Μπουκέτου», ἐπισκεπτόμαστε τὸν ποιητὴ στὸ σπίτι του. Τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας τὸν ξέρει ἀπὸ μὴ ἄλλη ἐπίσκεψι πού προηγήθη. Μικροκαμωμένος, καθὼς εἶνε, χάνεται ἡ μάλλον ὀχυρώνεται σ' ἓνα καναπέ καὶ ἀναμένει τὰς ἐπιθέσεις μας. Φροντίζει ὅμως νὰ μᾶς προειδοποιήσῃ ὅτι θὰ εἶνε πολὺ ἐπιφυλακτικὸς στὰς ἀπαντήσεις του καὶ μᾶς λέει :

— Ἐκεῖνο πού ἐπαθα μίαν φορά μὲ τὸ Μῆτρο τὸ Χατζόπουλο, δὲν τὸ ξαναπαθαίνω. Ἦρθε νὰ μοῦ πάρῃ συνέντευξι, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τὸ σκοπὸ του καὶ ἔτσι ἐγὼ ἤμουν ἀνεπιφύλακτος καὶ τοῦ μιλοῦσα, ὅπως θὰ μιλοῦσα σ' ἓνα φίλῳ μου. Τὴν ἄλλη μερὰ βλέπω ἀξάφνα στὰς «Ἀθῆνας», ὅσα τοῦ εἶχε πῇ φιλικῶς. Αὐτὸ μὲ πείραξε πολὺ. Γιατί, ἄνθρωποι κατὰ τὰ ἄλλα καλοὶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ τέχνη, πού δὲν εἶχαν κανένα λόγο νὰ τὰ χαλάσω μαζί τους, ἐθίγοντο πολὺ ἀπὸ τὴ συνέντευξι αὐτή. Κι' εἴσι μισομαλώσαμε μὲ τὸ Στρατήγη, πού τὸν ἐπεῖραζαν κάποια λόγια μου καὶ αὐτὸς ἐκδικούμενος φρόντισε νὰ σκορῶσῃ εἰς βάρος μου δι' ὅλου τοῦ τύπου τῶν δύο πόλεων 10 ἐπιγράμματα. Τὸ δυστύχημα δὲ γιὰ μένα ἦταν, πῶς ὁ Στρατήγη; εἶνε καλὸς ἐπιγραμματοποιός. Αὐτὸ πού ἐπαθα τότε ἐγὼ, τὸ ἐπαθὼν καὶ ἄλλοι πολλοὶ λόγοι τῆς ἐποχῆς, οἱ ὅποιοι, ἐνῷ μιλοῦσαν φιλικῶς καὶ ἀνεπτόπας μὲ τὸ Χατζόπουλο, τοῦ ἔδιναν ὄνικὸ γιὰ συνεντεύξεις.

— Πῶς ἀρχίσατε τὴ φιλολογικὴ σας καριέρα;

— Μ' ἓνα ποίημα τῇ «Θῶλῃ τοῦ Μαγμάρου» πού ἐρωτοδημοσίεωσα μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου ἀκόμα κατὰ τὸ 1895-96 σ' ἓνα περιοδικὸ πού ἐργάζε τότε στὸν Πειραιᾶ μὲ τὸν τίτλο «Σταδίων» ὁ μακαριτὴς Πειραιώτης δημοσιογράφος Κριτῆς. Αὐτὸ τὸ ποίημα τὸ ἀναδημοσίευσεν κατόπιν τὸ «Ἄστυ» μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Στὸ «Ἄστυ» ἐδημοσίευσαν ἑστέρα καὶ μερικὰ ἄλλα ποιήματα ὅπως καὶ στὴν «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ἐπειτα ἐπῆλθε ἡ γνωριμία μου μὲ τὸν νέου τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, τὸν Κώστα Χατζόπουλο, τὸν Καμπύση, τὸ Μαλακάση καὶ ἐκάναμε μίαν συντροφίαν, τὴν «Συντροφίαν τῶν Μαλλιαρῶν», ὅπως τὴν ἔλεγον, τῆς ὁποίας ἐγὼ ἤμουν ὁ Βενιαμίν. Σὲ λίγο, κατὰ τὸ 1899, καταβάλαμε ὅλοι μας κάτι καὶ ἐβγάλαμε τὴν «Τέχνη», τὸ πρῶτον ἐλληνικὸ περιοδικὸ πού ἄφησε ἐποχὴ. Ἄν καὶ ὅλος ὁ τύπος, καὶ προπαντὼν ἡ «Καθημερινή» «Ἑστία» μᾶς ἐπέτρεψαν μὲ μανία γιὰ τὴν ἐκδοσὶ τῆς «Τέχνης» πού τὴν θεωροῦσαν «μαλλιαρὴ», ἐν τούτοις οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς παλαιότερους ἀπὸ μᾶς λογίους μᾶς ὑπεράσπισαν. Μάλιστα ὁ Κονδυλάκης πού ἐβγαλεν, ὡς γνωστὸν, καὶ τὴν λέξιν «μαλλιαρὸς» ἔκανε καὶ σχετικὴ διάλεξι καὶ ὑπεράσπισεν τὴ γλῶσσα καὶ τὴν κίνησι πού γινόνταν γι' αὐτή.

— Προσωπικῶς γιὰ σᾶς, ὅταν παρουσιάστηκατε, τί ἐγράφη;

— Νὰ σᾶς πῶ ἡ ἐμφάνισί μου στὴ φιλολογία εἶνε δεχτὴ μὲ

καλὰ λόγια. Κι' ὁ Παλαμάς καὶ ὁ Ξενοπούλος καὶ ὁ Νιρβάνας, πρὸ πάντων δὲ ὁ Χατζόπουλος ἐγραψαν πολλὰ γιὰ μένα, μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό. Ἐπίσης μ' ἐνθουσιασμό ἐγράψαν γιὰ τὰ ποιήματά μου καὶ ὁ Philéas Lebesgue στὸ «Mercure de France» καὶ μάλιστα μετέφρασε καὶ ἓνα ποίημά μου, τὸ «Lacryme Rerum». Ὑστερὰ ἀπὸ ἓνα χρόνον ἐπαψε ἡ «Τέχνη» γιατί ὁ Χατζόπουλος καὶ ὁ Καμπύσης ἔφυγαν γιὰ τὴ Γερμανία. Ὅταν ξανάρθαν βγάλαμε τὸ «Διδυμο» περιοδικὸ ἀνώτερον τῆς «Τέχνης», στὸν ὁποῖο ἐξακολούθησα τὴ συνεργασία μου. Τότε ἦταν καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν περιφημῶν φιλολογικῶν συγκεντρώσεων στὸ σπίτι τοῦ Παλαμά ὅπου μαζεζόμενα ὅλη ἡ συντροφία καὶ διαβάσαμε τὰ ἔργα μας καὶ ἀπαγγέλλαμε. Ἀπὸ τότε δὲν ἀνακατέφτηκα πιά ἐνεργῶς στὴ φιλολογικὴ κίνησι. Ἐδημοσίεωσα μόνο τὰ ἔργα μου στὰ ἐκδόσεις περιοδικὰ, τὸ «Περιοδικὸ μας» τοῦ Βόκου, τὰ «Παναθηναῖα» τοῦ Μιχαηλίδου καὶ ἄλλα. Μία τελευταία μου προσπάθεια γιὰ τὴν ἔδρα ἐνὸς συλλόγου λογοτεχνῶν πρὸς προστασίαν τῶν δικαιωμάτων τους, φαίνεται πῶς ἀπέτυχε. Κι' ὅμως ἔπαυσε νὰ πετύχῃ. Γιατί μόνο στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει τέτοιος σύλλογος πού νὰ προστατεύῃ τὰ μέλη του.

— Ἐτοιμάζεστε καμμιά νέα ποιητικὴ συλλογὴ;

— Ναι. Πιστεύω νὰ βγῇ ὡς τὸ χειμῶνα μὴ σειρὰ νέων ποιημάτων μου, πού ἔχω παραδώσει στὸν ἐκδοτὴ μου. Περιεχει ὅλα μου τὰ ποιήματα μετὰ τῆς «Σκιάς» καὶ εἶνε πάνω κάτω σὰν καὶ αὐτὲς στὸν ὄγκο.

— Κι' ὁ τίτλος τῶν;

— Ἐχῶ ἓναν ὅτι ὄψι μου, μὰ δὲ σᾶς τὸν λέω γιατί εἰμαι ἀκόμα ἀμφίβολος καὶ ἐνδεχομένον νὰ τὸν ἀλλάξω.

— Ἡ ἀπαραίτητος ἐρώτησις :

— Γιὰ τοὺς νέους τί ἰδέα ἔχετε;

— Πρέπει νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε τοὺς νέους. Βρίσκω ξεχωριστὰ ταλέντα μέσα σ' αὐτούς, τὰ ὅποια ἐκτιμῶ ἰδιαίτερως. Μὴ μοῦ ζητᾶτε ὅμως ν' ἀναφέρω ὁ ὅματα ἢ σημερινὴ κίνησι τῶν νέων εἶνε πολὺ ἀξιολογῇ καὶ ἐλπίζω πλεον ἀξιόλογη νὰ εἶνε ἡ ἐξέλιξις τῶν.

— Ἀπὸ τὰ βιβλία πού βήτηκαν τὸ τελευταῖο καιρὸ ποιά σᾶς ἔκαναν ἐχωριστὴ ἐντύπωσι;

— Δὲν τὰ θυμοῦμαι γιὰ πέστε μου μερικὰ.

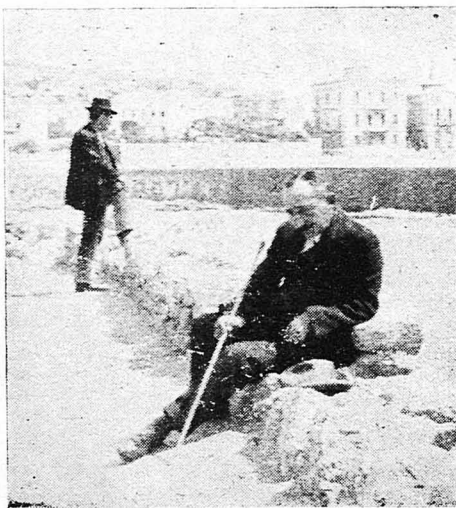
Τοῦ ἀναφέραμε τὴν «Ποίησι στὴ ζωὴ μας», τὴ «Τελευταία νύχτα τῆς γῆς» τοῦ κ. Χάρη καὶ ἄλλα.

— Εἶδα πῶς εἶνε θόρυβος μὲ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Ἀποστολάκη, ἀλλὰ δὲν μοῦ πείραξε καλὸς γιὰ νὰ τὸ διαβάσω. Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Χάρη ἐδιόβασα καὶ μοῦ ἔκανε πολὺ καλὴ ἐντύπωσι. Ὅσο γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Κόντογλου δὲν τὸ διάβασα, ἀλλὰ ἔχω πῶς εἶνε... πολὺ καλὸς ζωγράφος!

Ἐπίσης ρωτοῦμε τὸν ποιητὴ γιὰ τὰς προτιμήσεις του πρὸς τοὺς ξένους συγγραφεῖς καὶ μᾶς ἀναφέρει τοὺς Βερλαίν, Μορέας, Σαμαίν, Βεράρεν, Φράνς κλπ.

Τέλος τοῦ ζητᾶμε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ πῶς περνᾶσι τῆς ἡμέρας του.

— Νά, ὅπως βλέπετε, μᾶς λέγει, ἐδῶ στὸ σπίτι μου, στὴ μοναξιά καὶ στὴ θάλασσα. Συναναστrophῆς ἔχω λίγες καὶ ἀραιές. Βγαίνω μόνος μου καὶ τραβῶ γιὰ τὰ ἀγαπημένα ἀκρογᾶλια τῆς Φρεαττύδας μου, ἐκεῖ πού δὲν

Ὁ κ. Πορφύρας στὴ Φρεαττύδα

Ἀπὸ τῆς «Φωνῆς τῆς Θάλασσας»

Πιὲ στοῦ γιαιῶν τὴ συντροφίαν τὴν ἐκείνην
 Λι μὴ ἔχω νύχτα ὅτ' ἀρχισαί γὰρ τὴν ἡμετέραν
 Πιὲ το μὴ ναιὶς καὶ συντροφίαν παρὰ τὴν ἐκείνην
 Μ' ἀνδρὶν ἐκείν καὶ θανάτῳ καὶ δάσσει καὶ γένει

Πιὲ το, ὡ ψυχὴ σου ἐξένισσας τόσο πρὸς τὴν
 Πιὲ ἂν ἔρδ' ὡ Μοῖρα σου ὡ καὶ νὰ τὴν χυμώσῃ
 Καὶ μοῖ καὶ ναιὶς καὶ συντροφίαν παρὰ τὴν ἐκείνην
 Μ' ἀνδρὶν ἐκείν καὶ θανάτῳ καὶ δάσσει καὶ γένει

8/11/24

Πορφύρας

πγαίνουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι...

Προηγούμενος ὅμως, πρὶν ἰδοῦμε τὸν ποιητὴ, εἶχαμε λάβει σχετικὰς πληροφορίες ἀπὸ τὴ μητέρα του, μὴ ἐξαιρετικῶς συμπαθῇ

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Συνεχίζουμεν και σήμεραν τὰς περὶ ἐμφάνσεως φαντασμάτων ἀφηγήσεις τῶν ἀναγνοστῶν μας.

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΜΕ ΤΑ ΠΕΝΤΟΛΙΡΑ

Ἡ δις *Ἄννα Ι. Σκούρη*, ἐκ Καλαμών, μᾶς ἀφηγεῖται τὸ κάτωθι περιεργὸν πρᾶγμα γεγονὸς ἐν ἐπιστολῇ της:

— Πρὶν ἄρκετῶν ἐτῶν εἶχα προσκληθῆ στὰς Θήβας ἀπὸ κάποια φίλῃ μου καὶ ἐπῆγαμε στὴν ἐξοχὴ νὰ περάσουμε μερικαῖς ἡμέρας. Μὴ νύχτα, τῇ στιγμῇ ποὺ εἶχα κατακλυθῇ γιὰ νὰ κοιμηθῶ, ἄκουσα στὸ διάδρομο ἕνα ἄλλοκοτο θόρυβο καὶ σφυρίγματα. Παραξενεύηκα καὶ μισοσηκώθηκα στὸ κρεβάτι μου, δευτὲρ ἔξαφνα, εἶδα τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ μόνῃ της καὶ νὰ παρουσιάζεται ἕνας σφῶρς ἀπὸ ... πεντόλιρα, ποὺ κυλοῦσαν μόνά τους! Πῶτος τους ἔρχονταν ἕνας ἀράπης ποὺ κρατοῦσε ἕνα ραβδί καὶ σφύριζε δαιμονισμένα, σάν νὰ σαλαγοῦσε πρόβατα!...

Πάγωσα ἀπὸ τὸ τρόμου μου. Τὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ ὁ Ἀράπης πέρασαν ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ χάθηκαν στὸ σκοτάδι τῆς νύκτος.

Τὴν ἐπομένην, δευτὲρ τὰ διηγήθηκα ὅλα αὐτὰ στὴν μητέρα τῆς φίλης μου, ποὺ εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ μὴ φοβηθῶ καὶ νὰ ρίξω τὸ σεντόνι ἐπάνω στὸ πεντόλιρο. Ὑπῆρχε ἑλπίς νὰ μείνουν στὴ κατοχὴ μου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Ἀγνοῶ. Πάντως δὲν εἶχα καθόλου θάερους νὰ κάμω ἕνα τέτοιον ἥρωισμό καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέρας, ἄφησα καὶ τὴν φίλῃν μου καὶ τὴν ἐξοχὴ καὶ ἔφυγα γιὰ τὴν πατρίδα μου...

Η ΔΕΥΚΟΦΟΡΕΜΕΝΗ

Ὁ κ. *N. Ζομπάς* μᾶς ἀφηγεῖται ἐπίσης ἐν ἐπιστολῇ του τὰ ἑξῆς: — Ἦταν θέρος καὶ ἐπῆγαμε ἀποβραδὺς οἰκογενειακῶς σ' ἕνα μαρς χωράφι, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, νὰ κοιμηθῶμε καὶ νὰ σηκωθῶμε τὸ πρωὶ ν' ἀρχίσουμε τὸ θέρισμα. Τὸ μέρος αὐτὸ ἔλεγαν πὼς εἶνε στοιχειωμένο, μὰ δὲν ἐδώσαμε ποτὲ σημασίαν στὰ λόγια τοῦ κόσμου. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, καθὼς κοιμόμην, αἰσθάνθηκα κάποιον νὰ περνεῖ καὶ νὰ μὲ πατῇ. Ἄνοιξα τὰ μῖτια μου καὶ ἀντίκρισα τρομαγμένος καὶ στέχῃ ἐμπρὸς μου μὴν λευκοφορεμένη γυναῖκα. Ἐτρόμαξα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως καὶ πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕναν ἀντικρινὸ βράχο. Ἐύπησα τότε τὸν πατέρα μου, τοῦδεῖξα τὴν ἀσπροντυμένη κυρία, μὰ δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ τίποτε, ὡς ποὺ σιγὰ σιγὰ αὐτὴ ἔβρυσε, ἐχάθηκε ἐντελῶς!...

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

Φρικιαστικὴ ὥσαυτως εἶνε ἡ σχετικὴ ἱστορία τοῦ ἱατροῦ τῆς πόλεως μας κ. *Λαζαρίδου*.

— Πρὶν 15 ἐτῶν, μᾶς γράφει, ξυπνήσαμε ἕνα βράδυ στὸ σπῆτι ἐντρομοί. Ἀκούσαμε τὴν ἀδελφὴν μου στὸ διπλάνδ δωματίον της νὰ κραυγάζῃ καὶ νὰ ζητᾷ βοήθειαν, βογγώντας, οὐρλιάζοντας! Ἐτρέξαμε ἀμέσως καὶ τὴν βοήθαμε ἐκπλωμένη κάτω στὸ πάτωμα τρελλὴ ἀπὸ τὸ τρόμου της καὶ χλωμὴ σάν πεθαμένη. Τῆς ἐδώσαμε νὰ πιῇ κατὰ καὶ μᾶς διηγήθηκε, ἐνῶ τὰ δόντια της χτυποῦσαν ἀκόμη ἀπὸ τρόμο, ὅτι τῆς συνέβη κατὰ τὸ ἀπίστευτο, τὸ φρικιαστικόν. Καθὼς τὴν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, αἰσθάνθηκε κατὰ νὰ πασπατεῖν στὸ κρεβάτι της. Νόμις πὼς ἦταν ἡ γάτα καὶ ἄπλωσε τὸ χερί της νὰ τὴν χαϊδέσῃ, δευτὲρ ἄγγιξε ἕνα χερί παγωμένον, χρυσταλλισμένον, χερί νεκροῦ!...

Στὸ δωματίον της ἔκαιγε καντήλι καὶ κατῳρθεως νὰ διακρίνῃ πρᾶγμα τι, ἕνα κιτρινωρὸ κομμένο χερί, τὴ στιγμῇ ποὺ ἔχονταν...

Μόλις ἀκούσαμε τὴ διήγησίν της, νομίσαμε πὼς εἶδε κάποιον κατ' ὄνειρον καὶ τὴν στείλαμε νὰ κοιμηθῇ. Πραγματικῶς δὲ κοιμήθηκε ἡσυχὰ ὡς τὸ πρωί. Τὴν ἄλλη νύχτα ὅμως αἰσθάνθηκε κατὰ τὸ χερί αὐτὸ νὰ τὴν τραβᾷ ἀπὸ τὸ νυχτικὸν καὶ ἔλιπο θυμῶς!...

Δὲν ἤξευραμε τί νὰ εἰπούμε. Τέλος μετὰ δέκα ἡμέρας ἡ ἀδελφὴ μου ἐκφυλόλογησε καὶ ἐκρεββατώθηκε καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἀπέθανε! Ψυχορραγούσα ἀνέπεσε στὸ παραλῆμά της τὸ Κομμένο Χερί, ἔτσι ποὺ ἀνατριχιάσαμε καθὼς τὴν ἀκούγαμε.

(Εἰς τὸ προσεχὲς ἄλλαι ἀφηγήσεις).

X. X.

καὶ εὐγενική κυρία, ἡ ὁποία μᾶς εἶπε ὅτι ὁ κ. Πορφύρας μάλιστα ἐμπνευστὴ κατὰ ἀπὸ τὸς περικλάτους τοὺς αὐτοὺς στὴν ἀκρογολία, ἐπιστρέφει ἀμέσως σπῆτι του καὶ τὸ γράφει καὶ ξαναβγαίνει πάλιν. Αὐτὸ γίνεται πολὺ συχνά.

Ἐπίσης ὁ ποιητὴς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι συχνά ἀνασκαλίζοντας τὴν ἀκρογολία στοὺς περικλάτους του, βρῖσκει ἀρχαῖα νομίσματα καὶ ἔτσι εἶναι κάποτε μὰ ἀρετὰ ἀξιόλογον νομισματικὴ συλλογὴ!

Περὶ αὐτὸν κατὰ τὸν γραφεῖο τοῦ ποιητοῦ γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τ' αὐτογράφον του καὶ τὰ φωτογραφεῖα του. Ἀντὶ αὐτογράφου μᾶς γράφει τὸ δημοσιευόμενον σήμερα στὸ «Μπουκέτο» ὁρατὸ ποιήμα τὸ ὑποσχόμενος τακτικὴν συνεργασίαν στὸ «Μουκέτο», τὸ ὁποῖον προέσχετο ὁ ποιητὴς χαρακτηριζόμενος ὡς μοναδικὸν διὰ τὰς οἰκονομίας καὶ τὴν νεότητά ἐντρυφήμα... Π.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΛΥΡΙΚΑ

(Τοῦ *Ραμπιντρανάθ Ταγκο*)

Τὰ φρούτα τοῦ κήπου

Τὰ φρούτα ἔρχονται κοπαδιαστὰ στὸν κήπῳ μου καὶ σάν πληθὸς στριμωγμένον σκοντάει τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Φουσκώνουν στὸ φῶς μὲ τὴν ἀγωνία τοῦ πόθου νὰ ὀρμαίσουν.

Ἔμπα περιήρανα στὸν κήπῳ μου, βασιλίσσά μου, καὶ ἀναπαύσου, στοὺς ἴσκιους του. Δρέψ τὸν ὄρμον καρπὸ ἀπ' τὸ κοτσάνι του. καὶ ἄσε τον ν' ἀδείασῃ ὅλο τὸ φορτὸ τῆς γλώσσας του στὰ γέλη σου.

Στὸν κήπῳ μου, ἡ πετολούδες τινάζουν τῆς φτεροῖγες τοὺς στὸν ἥλιο, τὰ φύλλα τρέμουν καὶ οἱ καρποὶ λαχταροῦν νὰ γλυκάνουν τὴ γλώσσά σου μὲ τὸ χυμὸ τους.

Ταξίδι

Θάρρεπα πὼς εἶδα τὴ μορφὴ σου, καὶ ἔσθρα τὴ βάρκα μου μέσα στὸ σκοτάδι.

Τώρα, ἡ αὐγὴ χαράζει μὲ χαμόγελο καὶ τὰ λουλούδια τῆς Ἀνοιχτῆς ἀνθοῦν μεροβάλλα.

Ὅμως καὶ ἂν τὸ φῶς λιποψυχήσῃ καὶ τὰ λουλούδια μαραθοῦν, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ ν' ἀρμενίζω.

Ὅταν ἔκανες σὲ μένα τὸ γνέψιμο ἐκεῖνο τὸ βουβὸ, ὁ κόσμος κοιμόταν καὶ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνόν.

Τώρα οἱ καμπάνες σημαίνουν δυνατὰ καὶ ἡ βάρκα μου εἶνε φορτωμένη μὲ τὸ χρυσάφι τοῦ ἡλίου.

Ὅμως, καὶ ἂν οἱ καμπάνες σωπάσουν καὶ ἡ βάρκα μου ἀδείασῃ, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ ν' ἀρμενίζω.

Μερικὲς βάρκες ἔφυγαν, καὶ μερικὲς δὲν εἶνε ἀκόμα ἐτοιμες, μὰ ἐγὼ δὲ θὰ μείνω πίσω.

Τὰ πανιά φουσκώσανε, καὶ ἀπὸ τὴν πέρα ἀκτὴ φθάνουν τὰ μπουλούκια τῶν πουλιῶν.

Ὅμως καὶ ἂν πέσουν τὰ πανιά, καὶ ἂν πάθουν ν' ἀρχοῦνται τὰ μηνύματα ἀπὸ τὴν πέρα ἀκτὴ, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ ν' ἀρμενίζω πρὸς τὸ νησί σου.

Συντροφιά

Ἦρθα σὲ σένο γιὰ νὰ δεχτῶ τὸ ἀγγιγμὰ σου, πρὶν ἀρχίσω τὴ μέρα μου.

Ἀφῆς τὰ μάτια σου ν' ἀναπαυθοῦν στὰ μάτια μου λιγάκι.

Ἄσε με νὰ πάρω μαζί μου τὴ δουλειά μου τὴ διαβεβαίωσι τῆς συντροφιάς σου, φίλε μου!

Γέμισε τὸ πνεῦμά μου μὲ τὴ μουσικὴ σου, ὡς τὸ τέλος, μέσα ἀπὸ τὴν ἔρημον τοῦ θορύβου!

Ἄσε τοὶ ἔρωτα τὸ φωτοβόλημα νὰ φιλήσῃ τῆς κορφῆς τῶν σκέψων μου καὶ νὰ κυλήσῃ κάτω στὸν κάμπο τῆς ζωῆς μου, ὅπου οἱ καρποὶ ὀρμαίζουν.

Ἡ ἀγάπη τοῦ κυρίου

Στάσου μπρὸς στὰ μάτια μου καὶ ἄφῃς τὸ χῶδι τῆς ματιᾶς σου νὰ κἀνῃ τὰ τραγοῦδια μου ν' ἀναθρῶσουν σὰ φλόγα.

Στάσου ἀνάμεσα στ' ἀστέρια σου καὶ ἄσε νὰ ἴδω τὴν πυρὰ τῆς θυσίας μου ν' ἀνάβῃ ἀπὸ τὰ φωτὰ τους.

Ἡ γῆ προσμένει στὰ πλάγια τοῦ δρόμου τοῦ κόσμου.

Στάσου ἀπάνω στὸν πρόσβιον μανδύα, ποὺ ἄνωσε στὴ διάβα σου, καὶ ἄσε με νὰ νοιώσω στὰ χορτάρια της καὶ στ' ἀνθισμένα της λιβάδια τὸ σκόρπισμα τῶν δικῶν μου χαιρετισμῶν.

Στάσου στὴς βραδυὰς τῆς σιγαλίας, ὅπου ἡ καρδιά μου ἀγρυπνᾷ μονάχη. Γέμισε τὸ ποιητὴ τῆς μοναξιάς της καὶ ἄσε με νὰ νοιώσω μέσα μου τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς Ἀγάπης Σου.

Αὐγὴ

Τούτῃ τῇ στιγμῇ σὲ βλέπω νὰ κάθῃσαι στὴς αὐγὴς τὸ χρυσὸ χαλὶ. Ὁ ἥλιος λάμπει στὸ στέμμά σου, καὶ ἀστέρια σφαιρίζονται στὰ πόδια σου, τὰ πληθὴ ἔρχονται καὶ σὲ προσκυνοῦν καὶ φεύγουν, καὶ ὁ ποιητὴς ἀμύλητος κάθεται στὴ γωνία.

Ἡ ἀρχὴ, ἡ μέση καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς

Ἀρμενίζοντας μέσα ἀπὸ τὴ νύχτα, ἔφθασα στὴς ζωῆς τὸ γιορτάσι, καὶ τῆς αὐγῆς τὸ χρυσὸ πανέρι γέμισε μὲ φῶς γιὰ μένα.

Τραγοῦδισα μὲ χαρὰ καὶ παράλεια νὰ μάθω ποίος ἦταν ὁ δορυτῆς—λησμονῆσα νὰ ρωτήσω τὸνομά του.

Τὸ μεσημέρι ἡ γῆ ἔγινε θερμὴ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου καὶ ὁ ἥλιος φλογερός ψηλὰ στὸν οὐρανόν.

Ἀποκαμωμένος ἀπ' τὴ δίψα ἔφθασα στὴ πηγὴ. Τὸ νερὸ χύθηκε μπροστὰ μου καὶ ἔφθονα. Τῶπα. Κ' ἐνῶ ἀγαποῦσα τὸ ρουμπινένιο ποτήρι ποῦταν στὰ χεῖλιά μου σὰ γλυκὸ φίλιν, δὲν εἶδα ἐκεῖνον ποὺ τὸ κρατοῦσε—λησμονῆσα νὰ ρωτήσω τ' ὄνομά του. Τὸ βράδυ, μ' ἔλπῃ τὴν κούρασί μου, ἀναζητῶ τὸ δρόμο γιὰ νὰ γυρίσω σπῆτι.

Ὁ δὴγός μου ἔρχεται μ' ἕνα λυχάρνι καὶ μοῦ γνέφει. Ρωτῶ τ' ὄνομά του. Μὰ βλέπω μόνο τὸ φῶς του μέσα στὴ σιωπὴ καὶ νοιάζω τὸ χαμόγελό του νὰ γεμίξῃ τὸ σκοτάδι.

K. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

